

det, som jeg har beviist af en Ministerresolution, at der er Tilfælde, hvor man ikke kan faae sin Sag paa kjendt; jeg troer ikke, at dette Lovforslag, hvis det gaaer igjennem, kan forværrer Retstilstanden; det er den værste Retstilstand, der kan gives, naar man slet ikke kan faae en Sag frem og paa kjendt; det var ti Gange bedre, om man fik Tilladelse til at lade sin Sag fremme, selv om den fortes mindre godt, selv om den paa et enkelt Stadium fortes af en Mand, der mulligt ikke havde alle de Egenstaber, som en Stofjurist kunde ønske.

Naar den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 3die Valgkreds (Lehmann) atter idag træder op med disse Betegnelser af Lovforslag, ved at nævne, hvad et saadant kan koste at lave istand, saa er det Noget, jeg meget lidt lægger Vægt paa. Han snakkede engang tidligere om, at han kunde komme med hele Skibsladninger af saadanne Lovforslag; jeg er vis paa, om han saa kom med en Pæreffude fuld fra Veile, at der deriblandt ikke vilde findes et eneste Lovforslag, der havde en saa nyttig Hensigt som dette, og som lod sig virkelig under de nærværende Omstændigheder gennemføre. Naar han siger: vi skulle ikke røre ved en saadan Sag, forend vi kunne omgjøre den i dens Heelhed, saa maa han dog vel kunne see saa Meget, at det er af de Ting, som ere gaanske ugjørkelige under de nærværende Forhold. At ville beholde en saadan Tilstand som den, der nu er, hvor Administrationen paa en Maade træder i Domstolens Sted i visse Tilfælde, idet det kommer an paa Administrationen, om den vil tilstede, at en Sag kommer frem eller ikke, nemlig i det Tilfælde, at man ikke kan faae Sagfører uden ved en Besskikkelse, det, finder jeg, er en meget urigtig Billie eller et meget urigtigt Ønske af en Folkerepresentant.

Da Forslaget indskrænker sig til det ene Nødvendige, at have den Ulempe ved vort Retsvæsen, ifølge hvilken der er Tilfælde, hvor man ikke kan faae en Sag frem, saa finder jeg heller ikke, at der er Anledning til at udtale sig saa meget haanligt om det ubetydelige Omfang, det har, eller det Ubetydelige i Sagen selv. Naar den ærede Rigsdagsmand fra Veile Amts 3die Valgkreds (Lehmann) fremdeles siger, at

det ikke er skrevet paa ordentligt Dansk, saa kunde jeg ønske, han vilde oplyse os om, hvilke Stilrettelser han kunde ønske deri, men dem kunde han saa ellers lade foretage, hvis Sagen gif videre til Behandling.

Jeg troer forøvrigt ikke, at her idag er fremkommet noget Videre end det, der ved forrige Behandling blev anført. Der blev vel sagt, at Kommunernes Lærv tillige burde varetages ved udtrykkelige Bestemmelser i Forslaget; dersom dette virkelig er nødvendigt, saa er dette dog ingen Grund til at kaste Forslaget tilside, thi saa kunde saadanne jo sættes til ved næste Behandling, og, naar der er talt om, at Vinkelskrivere derved ville komme frem, saa veed jeg slet ikke, hvorved just dette Forslag skaber Vinkelskrivere; Vinkelskrivere ere jo dog ikke nogen bestemt Stand; der kan jo ligesaavel iblandt de nuværende Procuratorer være nogle af disse, som det er det iblandt dem, der ikke ere Procuratorer, og som efter denne Lov kunde faae Tilladelse til at føre Sager. Disse Grunde anseer jeg derfor som intetstgende imod Lovforslagets videre Fremme. Der blev af den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Otterstrøm) paaaaet, — det nødes jeg virkelig til at omtale for de Øttringers Styrkes Skyld, der bleve fremførte af ham — at jeg ikke havde henvendt mig til ham om at føre min Sag, hvilket han dog berigtigede til, at jeg bagefter, at jeg havde indgivet mit Andragende til Ministeriet, havde henvendt mig til ham. Dermed hænger det saaledes sammen, at jeg paa Stiftamtsscontoiret i Aarhus er bleven gjort opmærksom paa det, som jeg har anført om ham i mit Andragende til Ministeriet, og, da jeg er meget ubekjendt med, hvilke Folk der ere i Aarhus til at føre Sager, saa maatte jeg være besøiet til at spørge mig for-hos kundige Mænd, og jeg maatte ogsaa antage, at det Svar, man meddeelte mig, var en Sandhed. Men det gjør forøvrigt Intet til Sagen, om jeg havde henvendt mig til ham eller ikke; thi den ærede Rigsdagsmand har siden, da jeg spurgte ham derom, erklæret, at han ikke paatog sig Injuriefager, uden at det blev ham paalagt af Øvrigheden.

De altsaa, som ville, at en saadan Retstilstand skal ophøre, hvorved det i visse Til-